

MYTTYYN MENI!..

— Entäpä jos teidän isoääniset, lennokkaat ja mahtipontiset vakuutukseenne aiheuttavat epäluottamusta juuri luonteensa vuoksi?

— Tahtoisinpa nähdä sen, joka rohkenee epäillä sanojani!

— Mutta kuitenkin, jos sittenkin epäillään?

— Toistan, että minä en salli epäiltävän vallankumousmiehen sanoja, minua ei voi mikään estää, minä menen loppuun saakka, minä vaadin avointa epäluottamuksen ilmaisemista tai avointa perääntymistä, minä...

— Entä jos teidän vaatimuksenne avoimen epäluottamuksen ilmaisemisesta tyydytetään?

— Mitä?

— Jos teille sanotaan suoraan ja selvästi, että teihin ei luoteta?

— Sen, joka rohkenee niin sanoa, minä nimitän halpamaiseksi parhaajaksi, minä leimaan häpeällä koko maailman silmissä hänen vertaansa vailla olevan käyttäytymisensä...

— Entä jos teille, vastaukseksi siihen, aletaan järjestelmällisesti todistaa, että koko teidän käyttäytymisenne on jo kauan tehnyt mahdottomaksi luottamuksellisen suhtautumisen teihin?

— Silloin minä kokoan kaikkialta vastalauseita tuota veljesmurhapolemiikkia vastaan, silloin minä käännyin kaikkien puoleen henkevin sanoin totuuden totuudesta, totuuden oikeudenmukaisuudesta, likaisten käsien tahrimesta kristallinpuhtaudesta, pikkumaisen itserakkauden karkeasta ja likaisesta ulkokuoresta, puhdistavasta liekistä, joka täyttää

sieluni rajattomalla innostuksella, minä vertaan vihollisiani Pontius Pilatukseen...

— Entäs jos teidät rinnastetaan sellaisten puheiden johdosta Tartuffeen?

— Silloin minä vaadin sovinto-oikeutta!

— Teille vastataan heti, että haaste otetaan kernaasti vastaan ja ehdotetaan ennen kaikkea sopimaan siitä, että oikeus käsittelee kysymyksen, oliko teidän vastustajallanne oikeutta epäillä lausuntojenne todenperäisyyttä.

— Silloin... silloin... silloin minä sanon, että „*kaiken tapahtuneen jälkeen*” on naurettavaa puhuakin jostain „*sopimuksesta*” joidenkin „*osapuolten*” välillä!

* * *

Sellainen oli „*„Revoljutsionnaja Rossijan*”¹⁰ sanonnan mukaan vertaansa vailla oleva kamppailu huhtikuun toisen päivän jutun¹¹ johdosta”. Arvoisa sanomalehti ei mitenkään haluaisi tunnustaa, hyvin ymmärrettävistä syistä, että tuo tapahtuma oli juuri sellainen. Arvoisa sanomalehti kätkeytyy monien varausten taakse, joita meidän tulee tarkastella yksityiskohtaisesti.

„*Revoljutsionnaja Rossijaa*” ihmetyttää ensinnäkin se, minkä vuoksi „*Venäjän järjestyneen sosialidemokratian asemesta*”, jonka puoleen Balmashevin toverit kääntyivät, vastaa „*Iskran*” toimitus. Balmashevin toverit, sanotaan meille, „*eivät ole saaneet vastausta täysin selvään ehdotukseensa, joka on lähetetty täysin selvällä osoitteella*”.

Se ei ole totta, herrat. Te, kuten kaikki ja jokainen, tiedätte mainiosti, mitä *Venäjän järjestynyt sosialidemokratia* nimenomaan on, minkälaisia nimenomaan ovat *kaikki* järjestömme. Meillä ei uusia järjestöjä yhdessä yössä kasva, kuten eräillä henkilöillä tapahtuu. Meillä on puoluekomiteat, on „*Iskra*”, on Organisaatiokomitea, joka on jo kauan valmistellut puolueen toista edustajakokousta. Mutta mikä on se „*selvä osoite*”, jolla te ehdotuksenne lähetitte? Toisen edustajakokouksenko osoite? Organisaatiokomiteanko osoite? Ei; vastoin teidän sanojanne *selvästä* osoitteesta te ette tuota osoitetta *kerrassaan mitenkään* määritelleet. Te itse mainitsitte, että „*Iskran*” on tunnustanut komiteoiden enemmistö, ja sen vuoksi teille ei voinut vastata kukaan muu kuin „*Iskra*”. Jos puolueemme toinen edustajakokous

tunnustaa „Iskran” puolueen äänenkannattajaksi, niin silloin „Iskran” vastaus osoittautuu puolueen vastaukseksi. Jos ei, niin silloin te tulette tekemisiin toisen elimen kanssa. Se on niin yksinkertainen asia, että sen voisi käsittää kuusi-vuotias lapsikin.

„Revoljutsionnaja Rossijaa” „ihmetyttää, minkä vuoksi sen sijaan, että olisi annettu suora vastaus Balmashevinkin tovereiden suoraan ehdotukseen” (ehdotukseen, että muka annettaisiin sosialidemokratialle mahdollisuus tutustua huhtikuun toisen päivän jutun todelliseen olemukseen), „meille ehdotetaan, että he tunnustaisivat itsensä ja „Iskran” osapuoliksi, joiden välillä olisi kaiken tapahtuneen jälkeen mahdollista jonkinlaiset ennakkoneuvottelut, „sopimukset” kysymyksen asettelusta”. Niinpä siis „Revoljutsionnaja Rossija” väittää nyt, ettei meille ehdotettu sovinto-oikeutta, vaan ainoastaan mahdollisuutta tutustua. Se ei ole totta. 27. numerossa julkaistussa „Lausunnossa” „Revoljutsionnaja Rossija” puhuu kirjaimellisesti („Iskran”) „syyttämisestä ilman tarkastusta parjauksesta”, syytöksen *tarkastamisesta*, siitä, että „yhdelle henkilölle, jonka tunnollisuuteen ja konspiratiivisuuteen voisi luottaa niin me kuin myöskin Venäjän sosialidemokratian Pää-äänenkannattaja (tämä pankaa merkille!), *annetaan* joukko seuraavanlaisia todistuksia”. „Syytöksen tarkastaminen”, „todistusten käsittely” henkilön toimesta, johon sekä syyttäjä että syytetty luottavat,— se ei ole sovinto-oikeus? Se on vain ehdotus tutustua?? Te olette koomikkoja, herrat. Sen jälkeen, kun te jo kehoititte sopimaan tunnollisen henkilön valitsemisesta, te ilmoitatte nyt, kiikkiin joutuneen Nozdrevin verrattomalla pöyhkeydellä, että kaikki sopimukset ovat mahdottomia!

„Revoljutsionnaja Rossija” „kysyy edelleen, ketä „Iskra” pitää pilkkanaan, kun puhuu kysymyksen asettelusta sopimisesta dekretoiden samaan aikaan oman kysymyksenasettelunsa ja ilmoittaen kategorisesti, ettei muunlaista kysymyksenasettelua voi olla”. Oikeuden edessä jokainen ilmoittaa mielipiteensä kategorisesti ja vakuuttaa, että se on ainoa oikea. Sen sijaan, että esittäisi oman *määritellyn* kysymyksenasettelunsa, meidän kopea vastustajamme alkaa pöyhistelä ja ladella yleviä sanoja!

Pöyhisteltyään „Revoljutsionnaja Rossija” on kuitenkin niin armollinen, että tekee muutamia huomautuksia myöskin

meidän kysymyksenasettelustamme. Sen mielestä „Iskra” turvautuu kieroiluun ja perääntyy. Kysymys ei muka ole siinä, että „Taistelujärjestö on yrittänyt loukata „Iskran” oikeutta vapaasti ajatella (!), arvioida omalta näkökannaltaan poliittisia tekoja ja jopa (sic! *) sisimmässä epäilläkin mitä hyvänsä”. Tuo „sisimmässä epäillä” on todella verratonta. „Taistelujärjestö” on niin epätavallisen liberaalinen, että on valmis (nyt, yli vuoden jatkuneen taistelun jälkeen!) sallimaan meidän *jopa* epäilläkin,— mutta vain sisimmässä, s.o. luultavasti siten, ettei siitä tietäisi kukaan muu kuin itse epäilijä... Ehkä nuo taisteluhenkiset miehet sallivat meidän myös „vapaasti arvioida” vain itseksemme?

„Voidaan ajatella”, sanoo „Revoljutsionnaja Rossija”, „että vain „Iskran” kieltäytyminen alistumasta tällaiseen vaatimukseen oli aiheena „Iskran” syyttämiseen parjauksesta”. Sitten seuraa sitaatteja kirjoituksesta „Vallankumouksellisen moraalin Tartuffet” ja huomautus, että „tässä ei ole puhe mistään kainoista ja hämäristä epäilyistä, vaan hyvin kainostelemattomista ja hyvin selvistä syytöksistä”.

Kehoitamme lukijaa palauttamaan mieleensä eräitä yleisesti tunnettuja tosiasioita. „Iskran” 20. numerossa (toukokuun 1 päivästä 1902) me arvioimme Balmashevin tekoa tietämättä mitään jostain taistelujärjestöstä. Tämä viimeksi mainittu kirjoittaa meille kirjeen vaatien, että Balmashevin päätöksen perusteluja meidän pitäisi etsiä sen virallisista lausunnoista. Mitään sanomatta me viskaamme tuon tuntemattoman järjestön kirjeen paperikoriin. Kirje julkaistaan „Revoljutsionnaja Rossijan” 7. numerossa (kesäkuu 1902), ja sen toimitus jo yksistään meidän vaikenemisemme johdosta kirkuu varjon heittämisestä moraaliseen puoleen, teon merkityksen väheksymisestä j.n.e. Me vastaamme kirjoituksella „Pakollista polemiikka” („Iskra” № 23, elokuun 1 p:nä 1902), jossa teemme pilaa suuttuneesta Jupiterista, puolustamme omaa arviotamme huhtikuun 2 päivän tapahtumasta ja lausumme, että meidän mielestämme Balmashevin kuuluminen „taistelujärjestöön” „on enemmän kuin epäilyksenalaista”. Silloin herrat sosialistivallankumoukselliset, saatuaan meidät ilmaisemaan avoimesti sisäisen epäilyksemme, nostavat hysterisen huudon „vertaansa

* — sillä tavalla! *Tolm.*

vailla olevasta käyttäytymisestä” ja puhuvat jo ei enemmästä eikä vähemmästä kuin „loasta” ja „insinuaatiosta” („Revoljutionnaja Rossija” № 11, syyskuu 1902).

Sellaisia ovat lyhimmin piirtein kirjallisen väittelymme perusmomentit. Henkilö, joka tietää mainiosti, että vastustaja suhtautuu hänen sanoihinsa äänettömällä epäluottamuksella, käy julkisesti kiinni kurkkuun vaatien ilmaisemaan avoimesti joko luottamuksen tai epäluottamuksen ja saatuaan viimeksi mainitun lyö rintoihinsa ja valittaa urbi et orbi *, kuinka jalo olento on tullut loukatuksi ja kuinka halpamaisesti. Mitä tuo on, eikö se ole nozdrevilaisuutta? eikö se ole vallankumouksellista peitsentaittokiihkoilua? eikö sellainen henkilö ansaitse Tartuffen nimeä?

Mistä „Revoljutionnaja Rossija” on ottanut sellaista, että me peräännyimme haluamatta vastata Tartuffeja koskevasta kirjoituksesta ja kirjoituksista? Siitäkö, että meidän kysymyksenasetteluumme ei ole otettu noiden kirjoitusten teesejä? Mutta ehdotettiin meille oikeudenkäyntiä joidenkin määrättyjen kirjoitusten johdosta eikä „Iskran” koko suhtautumisesta „socialistivallankumouksellisten puolueen” vakuutuksiin? Eikö Balmashevin tovereiden ilmoituksessa, joka julkaistiin „Revoljutionnaja Rossijan” 27. numerossa, heti alussa siteerata juuri koko kiistan lähtökohtaa,— „Iskran” 23. numeron sanoja, että Balmashevin kuuluminen „taistelujärjestöön” on sille enemmän kuin epäilyksenalaista? Rohkenemme vakuuttaa „Revoljutionnaja Rossijalle”, että me vastaamme *kaikista* kirjoituksistamme, olemme valmiit täydentämään kysymyksiämme oikeudelle viittauksilla „Iskran” *mihin* numeroon *hyvänsä*, olemme valmiit todistamaan kenen edessä hyvänsä, että meillä oli täysi moraalinen oikeus ja kaikki järkisyyt luonnehtia Tartuffeiksi ne „Revoljutionnaja Rossijan” publisistit, jotka ovat menneet puheissaan edellä esittämiimme lausumiin sen johdosta, että olemme uskaliaasti epäilleet sen sanojen todenperäisyyttä.

Todellakin „perääntymisiä ja kieräilyjä”, mutta kenen puolelta? Eiköhän niiden puolelta, jotka ovat *nyt* suostuvaisia jalomielisesti tunnustamaan meille oikeuden vapaasti arvioida ja sisimmässä epäillä ja jotka ovat *yli vuoden ajan* harrastaneet iljettävän mahtipontisia puheita sen johdosta,

* — koko maailmalle. *Toim.*

että „Iskra” on edelleenkin itsepintaisesti epäillyt ja todistanut jokaisen vakavan ihmisen velvollisuudeksi epäillä vallankumouksellista belletristiikkaa. Kun te näitte, että tunteelliset sanat ylevästä rehellisyydestä herättävät kuulijakunnan keskuudessa jo todella naurua eikä nyhkytystä, niin te halusitte saada aikaan uuden sensaation, ja te vaaditte tuomioistuinta. Ulkomaisen siirtokunnan skandaalinhimoinen osa hykerteli käsiään tyytyväisyydestä ja supatteli kiihkeästi: „he ovat haastaneet heidät oikeuteen... lopultakin! Nyt saamme nähdä”. Ja nyt he ovat nähneet — viimeisen kohtauksen kevyestä huvinäytelmästä, jonka sankari ylevän ihmisen sanoinkuvaamattoman loukkaantuneella naamalla ilmoitti, että „kaiken tapahtuneen jälkeen” eivät ole mahdollisia minkäänlaiset sopimukset kysymysten antamisesta oikeuteen.

Jatkakaa, herrat, rauhallisesti samassa hengessä! Mutta muistakaa, etteivät minkäänlaiset viheliäisten sanojen vuodatukset voi estää meitä täyttämästä velvollisuuttamme: paljastamasta fraasailua ja mystifikaatiota, esiintyköötpä ne missä hyvänsä, vallankumouksellisten seikkailijoiden „ohjelmissa”, heidän belletristiikkansa leimauksissa tai korkealentoisissa saarnoissaan totuuden totuudesta, puhdistavasta liekistä, kristallinpuhtaudesta ja paljosta muusta.

„Iskra” № 48,
syyskuun 15 pnä 1903

Julkaistaan „Iskra” lehden
tekstin mukaan
